

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára
Egész évre ..... 8 K
Fél évre ..... 4 -
Negyed évre ..... 2 -
Éves szám ára 20 fillér.

Felolós szerkesztő:
OSZESZLY M. VICTOR.
Laptulajdonos és kiadó:
BALKÁNYI ERNŐ.

Kéziratokat nem adunk vissza.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi
Ernő könyvkereskedésében: Balkányi

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyitlter sora egy korona.

Erkölcsi életünk elfajulásai.

Alsólendva, január 11.

A Bayardok, a „Lois de Trimouille”-k kora lejárt. Lejárt visszavonhatatlanul és feltartozhatatlanul.

Ez nem azt jelenti, hogy azért lovagokat találni nem lehet. Csak azt jelenti, hogy ily lovagok a valóságban már nincsenek.

Tehát disztíngváljunk. Vannak, de nincsenek.

Találhatók látszat és meghittség révén, de annál kevésbé a valóságban.

A hanyatlás, az erkölcsi elfajulás idejét éli ez a század. Nemsokára oda jutunk, hogy a Brunetiére-féle csőd, amelyet ő a tudományra vonatkoztatott: ki fog terjeszkedni az ethikai életre is.

Az újság, ha haladni akar a korszellem aramtalavál, ha aktualizásokban „utazik”: akkor a közéletet erre is idegszálnain kell, hogy tartsa a kezét.

Ma a világ az újságban él és az újság a világban. A hírlap a közéletűgök tükré. Tehát meg kell rögzíteni oly jelenségeket, melyek nem mindennaposak — tapasztalat szerint és felbukkanásuk időrendjében; nem azért, mert nincsenek, hanem mert elrejtőznek, s föl kell tárnia oly eseményeket, amelyek a közvéleményt s annak erkölcsi világát érdeklik s okulásra ösztökélik.

Ilyen a Harden-Moltke pör. Érdekes nemcsak azért, mert az arisztokrácia kétes

értékű szereplését vetíti előnk, de érdekes, mint szociológiai jelenség is.

Németország gazdag, hatalmas állam. Bekéje felduzzasztotta, mint zsílip a vizet — a férhért és idegergiát.

Vannak hősök, akikben ez az erőfelesleg lecsapolást vár. És azok találnak is rá módot. De ez a mód felettebb különös és veszedelmes. Találtak rá eszközt is, de annak használata egyszért ellenkezik ethikai életrendünkkel, másrészt a marazmus ingoványiba vezet. Oda, ahol a moral insanity él és virágzik.

A gyöngöseség, amely a testet megtámadja, meghöngit; a lelket is. A homoszexualitás az örület örvényébe s az erkölcsi nihilizmus karjaiba veti áldozatát. A test, amely nem talál munkakort; a szív, amely eltoppan, elsenyvedt az élvezetek orgiáiban; az idegrost, amit nem a nélkülözés gondja, nem a felfeszített gondolkodás (sőt nem is a gondolkodás) foszt meg rugékonyágától: nem lehet alkalmas életműzére egy egészes léleknek, nem lehet nemes eszmekek megfogalmazásának melegegája.

Ahol a test ilyen betegségtől sanylik, beteg ott a szellem is, gyakran a jellem is. Ahogy a gondatlanság romba döntötte Karthágót s felasztította a kalifik trónjait: ugy lehet megölő betűje egy erőltetengésben szenvedő, vonagló országnak is. Bebel elvtársai is odáig jutnak innen-onnan, hogy követeléseik kivívása — melyeknek erőszakoskodása máris fordított arányban áll

munkájuk eredményével — felmenti őket a 8 órai munkaidő alól is.

És ha még egyenes arányban állna az idő a végzett munkával! Mennyivel celtudatosabb, gyümölcsösebb lenne a német színekárusok élete is.

Igaz tehát, nagyon is igaz az angol mondas, hogy az ember tetteinek ára — gyomor. Aki nem küzd anyagi gondokkal; aki nem talál dolgot; kinek hivatásához lsten pénz és ész adott; akinek nincsen egyéb búja-baja, mint a „jour fixe”-ket számontartani, a kutyak ellátását ellenőrizni, — az azt teszi, hogy a sok kiürtett élvezetserleg után nem tudja, hogy többől igyék-e, vagy fazekből...

Vannak vágyak, amelyek nem lének kielégítésre. És sajnosan tapasztaljuk, hogy az ily vágyak száma egyre szaporodik. A vágy olyan, mint a baj: seresegett rajzik föl. Tessék azt erős öngyelmelzéssel megnyaklózni. Ez a kor, melyben élünk: a szellemi harcok kora. Szellem küzd szellem ellen. Elv elv ellen. Vettek vettek ellen.

Mink már harcot szeretnénk. — Nem olyant, melynek célja a nagy fizetés és csekély munka. Szálljon harcba a munkaerő a munkaerőre. Ne abban litaljunk egymás hegyé, melyikünk tud több bért kérni és kevesebbet dolgozni, hanem fordítva. — Akkor nem lesz idő homoszexualis hajlamok kielégítésére; akkor megáll az erkölcsi fertő folyamata is.

Névtelen virág.

Szegfű Vilma története nagyon szomorú — én, aki bünygvi védő vagyok és életem nagy részét gonoszítóvők cselekedeteinek magyarázásával töltöttem el, nem igen szoktam elérékevényesen. Életemet át sokszor az emberi nyomonúságok oly sötét örvényébe kellett bepillantanom, hogy leltem a közönségesebb szerelenségek iránt teljesen eltoplatt.

Valahányszor Szegfű Vilma történetére gondolok, — pedig merengésben gyakran kísért e boldogtalan szép lény feleség, tisztá alakja, — mindig köny löpődik szemembe.

Megvallom: nagy érdeklődéssel kutattam ennek a szegény névtelen virágnak a lelki világát és soha még igaz ügyet oly lelkesedéssel nem védtém, mint Szegfű Vilma ártatlanságát.

Névtelen virág volt szegény, egyike azoknak a teremteseknek, kikről senki sem tudja: selyem ágában születtek-e, vagy rozoga viskó szalmabörékjén. Azok közül az apátlan-nyáftalan teremtesek közül való volt szegény.

Szegfű Vilmat születésnek átkán kívül az a csapás is érte, hogy tisztá kedélyt, szepőlten, némes jellemet hozott a világra magával s ettől a két súlyos terhelt szépsége nem tudott megválni. De mert tisztá, anyagi föl maradt a gyórlmek, megalázások, családások golgotha-ujján végig: le kellett roskadnia a kereszt alatt és névtelenül jutott vissza az anyaföldbe, ahonnan egy szép nyári hajnalon, mint névtelen kis virág fakadt.

Én edzett szívű férfi vagyok, de siratom őt, valahányszor eszembe jut. E siralmam földi lét gazos kertjében ez a névtelen virág arra lehegett volna méltó, hogy hódolat és boldogság adjon neki csodált nevet.

De, bár a bánat névtelenül sirba temette, mégis rábirt ér ő mindazoknál a cifra, drága kerfi növényeknél, melyek feltű szereslet, apóldivat és öző hivalkodás árnyékában virulnak.

Agleglyegű vagyok, sem rokonon, sem szeretők, de megvallom: mikor Szegfű Vilmat, az ártatlan teremést a börtönből kiszabadítottam, feleségül akartam venni. Társadalmi állomáson kívül nagy vagyonon is van; a névtelen virág pedig megölt szívvel, mint kitasztott árva, remény és segítség nélkül állott a bizonytalan jövő kopár szirtfokán: mégis azt felelte ajánlatomra, hogy ha jószágomért, melyre érdeme nincsen, hála fejében a kezét kérem tőle, feleségül jön hozzám, mert mással fizetni nem tud; de a jószágomat igazgárszerelettel akarom tettezni, megmentett becsületéért ne kívánjam köteles vállságlal a szívet. Bocsúl, de szeretni nem tudna: ez volt őszinte felelete, melyre eltávozva, örökre bucsut vettem tőle.

Csodálatos, élvezetős és magasztos teremés volt. Mikor fölem bázokozt, egy gazdag, dölceg férfi várt rá. — A férfi némán, merengő szemekkel, kezét összetteve leborult eleje és bocsánatot kért, hogy iszonyu szenvedésében magára hagyta: ártatlanságában, tisztaságában nem lilt és nem volt ereje a világlg szembe szállni érte. Hibája: kész volt azzal tenni jóvá, hogy most bocsánatot kér és nőül veszi.

Szegfű Vilma fájdalmas pillantást vetett szíve bálványára s azt felelte: szereti, de becsúliti nem tudna; és elhagyta őt is örökre.

Ilyen lény volt Szegfű Vilma!

En a börtönben ismerkedtem meg vele. Kegyetlen hólvzat volt egy decemberi délután, mikor inasom látogatott jelenet. Eppen egy gyilkost-védő beszédében dolgoztam, melyet másnap kellett elmondanom. Idegesen pillantott az átnyujtott névjegyre. „Zombori Szendey Sebástyén.” Ugyan mit keres nálam ez a nagyvilági gavallér? dünyögtem magamban, miközben a fiatal ember belépett. Sápadt és izgatott volt. Reszketett, mikor kezét fogtuk.

— Uram! tudományához fordulok. Az égere kérem, mentsem meg egy szerencsétlen teremést, ki léány és kit gyermekijűssággal vadolnak.

— Kik vadolják és kit vadolnak? — kértem.

— A léány neve Szegfű Vilma. Társakodón volt házunknál Anyám és nőverem gyermekijű kossággal vadolják.

Kie a gyermek? Az öné? —
— Ej ujam, gyermekről szó sincsen. A csapás váratlanul jött, és így magam sem tudom: mit higyeik, mit gondoljak. Ö másfél év óta van házunknál, en szeretem őt és azon topnom álltam, hogy családom ellenére feleségül veszem őt, midőn a szörnyü gyanu feloldta boldogságomat, megingatta bizalmam.

— Ennélfogva bűnösnek hiszi a kisasszonyt? — Nem, nem! Az lehetetlen! De a gyermekét elvása meglátják; a kisasszonyt elfogták és ő nem tudja, nem akarja magát igazolni. Inkább

Az „uritempó“ kora.

Gyakran esik szó az iparosok különféle bajairól, melyek iparosaink megelégtelése viszonyaira súlyosan nehezédnek. — Ezek között első helyen áll a megrendelő közeg ama rossz szokása, hogy nem szeret fizetni. Aki akar fizetni, de nem bír fizetni, vagy csak lassanként és apránként rojja le tartozását, ezek nem képezik panasz tárgyát; hanem azokkal szemben valóban jogos a panasz, akik rendezett anyagi viszonyok között élnek s mégse fizetnek. S ilyenek igen sokan vannak és mindegyre sajnóródiok a számuk. Az iparosok köréből hozzánk érkeztet panaszok legalább erről tesznek tanúságot.

Az iparos híven teljesíti a megrendelést, szállítja a munkát s amikor fölmutatja a számlát, azzal utasítja vissza, hogy jöjjen mások. Ezek a visszautasítások nem ritkán többször is megismétlődnek s végül pénz helyett, a teljesített munka díja helyett egy csomó szemzenszedt görömbságot rakhathatn zsebre. Ilyen körülmények között az iparos a lehető legkellemetlenebb dilemma előtt áll: vagy türelmelem vá- éven-ken át, vagy a bíróság él áll és perel. Ha vár, érzi pénzenek hiányát; ha perel, megbántja és örökre elveszíti ezt a megrendelőt. Ott, ahol tudja, hogy nincs pénz, ugys várakozik; de hogyan kívánható az iparostól, hogy ott is várjon, ahol van pénz?

A közönségnek tekintettel kellene arra lenni, hogy az iparosnak az anyag pénzre kerül, melyből produkumait készíti; a munkásokat fizetni kell s ha az anyagot hitelben kapja is, bizonyos ideig ő sem fizet; munkásait azonban hétől-hétre pontosan ki kell fizetni, mely kötelesség a ma föl- emelt munkásberek mellett nem valami könnyen teljesíthető. Magának az iparosnak is családjával együtt a megelés költségeit is viselnie kell. Az elmet, műhelyet, adót fizetni kell, mert ezzel nem várnak, hanem egy-kettőre megítik a dobot a feje fölött s elmehet világá. A nagyiparos elvárhat a pénzere felévet, egyévet, de a kisiparos az ilyen várakozás mellett végelgyengülésben mulik ki.

A nagyközség fizető-képes része megszívlelhetne a megélhetés nehezégeivel küzdő kisiparosok igazán aggodalmas helyzetét s fölhívva a furcsa és egyált- len nem helyesíthető „uri tempó“-val, rendezen fizetethető számláit. „Ahol nincs, ott ne keress!“ Ezt a közmondást, bár sajnos, tapasztalatból mindannyian ismerjük, tudjuk és értjük, de hogy fizetőképes emberek se akarnak fizetőkészségeiknek eleget tenni, ez annyira tarthatatlan, hogy ezen okvetlenül változtatni kell. Ha másként nem lehet, az iparosok közmegegyezéssel föltétlenül változtathatának az állapoton, annál is inkább, mert a saját jól fölfogott érdekiük védelme is ezt követeli.

Eltemetett ideálok.

Nekünk, lendvaiaknak, még az üszendők- kel is pechtün van. Ha ránk köszönt egy-egy év első napja, ha ránk köszöntek az első „boldog újévét“ kívánással: legelőször is nem arra gondolunk, hogy mi mindent ho a „boldog új- üszendő“ a számunkra, hanem arra, hogy mit vitt el, mit nem hozott a régi. A régi, amely biz- sok mindent elvitt, csak a vegtelen nyomorúsá- gok, küzdelmek, gondok láncolatát hagyta meg. Elvitt remegés, sok nézet, remegés, sok szem- met, ideált, elmékkert mi — lendvátok — olyan, de olyan lelkesedéssel tudunk lángolni. Elvitte, elsodorta, míg mi sorban elstrattuk, meggyászol- tuk, eltemettük őket.

Ilyen egy eltemetett eszményünk, ideálunk az állami posta. En édes Isteneim, hogyan siet- tünk gyülesein, deputációin, mikor egy halál- eset árán közelébb jutottunk régi álmunk, az áll- ami posta megvalósulásának lehetőségéhez. Milyen jóleső örömmel hagytuk el az államtükári fogadószobát, ahol minden, de mindent megé- rtek, és manyi fájdalommal fogadtuk az első hírt, amiről arról azót, hogy ne várjunk, ne remény- kedjünk, mert ugysm kapunk semmit. Azután katonaságról, elő katonákról kezdünk ábrán- dozni. Beteges fantáziákkal megépítettük a nagy, modern kasszárnyát, akárcsak a postapalotát, ki- simítottuk a gyakorló-terre alkalmas réteket, — de éhből sem lett semmi, kiábrándítottak belőle, és a sok szép álmot elsöpörte az idő szele, el- vitte az öszendők.

Hómi iskola-államosítás is volt eszünkben, ha jól emlékezem. Azaz is megbukttunk. Hába cikkezünk, hába adatlánk, kapacitálunk, gyü- lesezünk, reménykedünk, — az is befagyott, azt is elnyomta, megfullasztotta az óév reménytelen köde. Pedig csak két lépésnyire voltunk tőle és

csak a kezünket kellett volna kinyújtatunk, hogy elérjük. De már az első lépésnél bémult a ka- runk, fogott az erünk és a kitartásunk, — lehet hogy azért, mert nagyon jól ismerjük kudarcak végződő ügyeinkenket, — nem nyujtottuk ki a karunkat és így nem értük el. Fuccs lett tehát az iskola-államosításnak is.

A tengeri kőgyöként hódító világiatási mizé- riák megszüntetését is etől az évől vártuk. Azt hittük, hogy hiszen az Isten sem veheti rossz- nevet tőlünk, ha meguntunk az évszázados söté- tetösbegen tapogatózni. Körülöttünk — láttuk — a koponyák egyg világsodának, mint az utcák, hát úgy gondolkodtunk, hogy egyszer már csak szabad nekünk is — világsodni. Nem szabado- dót, mert szegények, koldusok, nyomorultak va- gyunk, kik köszönjük meg, hogy élünk a vilá- gon. Nekünk csak magok potádnok, tengődo kereskedelmünk, végződo iparunk van, meg egy harmadéves képvisölésesítelői határozatunk az új- csk világiatásról, — de pénzünk, amelyvel sza- badon rendelkezhetünk, az nincs, nem is volt. Ne eszódálkozzunk tehát, hogy a rendőrlet- zésn emeléséből sem lett semmi. Hiszen ha így tart, maholnap földönfutó szegény lesz Alsó- lendva 90%-a, a fenmaradó 10% pedig nyáron Klagenfurtban, Salzkammergutban, télen Itáliában fog üdülni, — akkor a rendőrség ugys felesle- ges lesz, a fringiják pedig egyenesen lombtá- ra való.

A kélingpórári iskola szépen indult eszmé- jének nyakát is kitérte az öszendők. Meghalt az is, mint a többi szorszá. Pedig, pedig már együtt voltak a nevek, akik feltartják az iskolát. Dehát ember tevez, Isten végez. Addig-addig kezelték a dolgot, amig végképpen elkezelték.

Közben a vasuti-út rendezését is mertük reményelni. Valahányszor nyakig fúrdóttunk ott a sárban, akcióról kezdünk beszélni, de idővel égen a téren is befogott a szánkat. Nem illik a darédozólmányhoz az ezüst-pityke!

Ha jól tudjuk, a vilcesapolásból is vártunk valamit. Nem kaptunk Amikor csapóví valót, akkor pénz nem volt, s amikor pénz volt, akkor a csapóví valóban volt hiány.

Az utcai esztornázás sem ütött be úgy, mint kellett volna. Solan panaszoknál miatté. Nem is csoda, hiszen a „boldog“ öszendő szünte.

Beszéljünk-e még a fantáziában kipejtett nyári fúrdóról, aszfaltról, sztrájkoló öntözökösö- ről, ejeli kobiztionságról, potádoról, haldokló iparról, megboldogult kereskedelméről? Nem beszélünk. Visszapillantásnak ennyi is elég, sőt sok. Akinek annyi a halottja, annyi az eltemetett ideája, mint nekünk, az sírjon, busuljon, de ne emlék- zzen. Mert nem mindig élők az emlékezes.

HIREK.

Azt mondják...

Kis falunkban haragzónak, temetnek, Ide hallik írása a menetek.

Azt mondják, hogy Balog Esztert siratják, Hogy egy legény Könnyes szemén

Balog Eszter keszkenőjét ott látták.

Kis falunknak ismét huzzák harangját,

Harang szava muzsika-szót hallat át.

Azt mondják, hogy esküvo van odaát,

Hogy a leány

Féher nyakán

Balog Eszter keszkenőjét ott látták.

Koncz János.

— **Eszkívő.** Pollák Samu (Cserencsó) e hó 28-án delután 2 óra körül vezeti előtérhöz Báder Jakab deklainszi vendégios leányát, Etelka kisasszonyt a bellatinzi zri templomban.

— **Az új postamester.** Idáig csak sejtettük, de a mult heten bizonyossá lett, hogy nem kapunk állami postát. Kinevezték az új postame- stert és már át is vette a hivatalt. Matuss Lajos a neve s köztudomásból annyit, hogy a ceglédi pályaudvar hivatalnak 14 évig volt postamestere, a ma kir. postamesterek és kiadóok orsz. egyesü- letének hosszú idő óta titkára. Ehből látható, hogy nem érdemelen ember, hanem egy tapasztalt, idősébb hivatalnok kezére bízták postánk vezetését, amely körülmény bizonyára lehetővé

meghal. Az égre kérem, derítsen igazságot ebben az iszonyu bizonytalanságban.

Hol történt az állítólagos gyermekgyil- kosság?

— Zombori kastélyunkban a nyáron.

— Meg a nyáron?

— Igen.

— Es most derült ki?

— Anyám és hugom gyölölkét a kisasszonyt és ament a kertben az elősót tetemet megfalta- ták, rögtön öt gyanúsították és ma reggel letar- tóztatták.

— És a kisasszony?

— Elsapadt, reszketett, sirt és folyton ár- tatlanságát hangoztatta, engeim pedig könyörögve kért: mentsem meg e rágalmóltól, ha szeretem.

— Es ön?

— Mit tehettem volna, uram? A kisasszony göröcségen kapaskodott belém: zokogva kérde- zte, hogy én hiszek-e ártatlanságban. Erre feleltn nem tudtam, igent nem mertem mondani; hiszen a körülmények, a bizonyítékok... oh, ez irritáló helyet.

— És elvitték?

— Igen.

— Uram, ön rosszul cselekedett. Önnek egy percig sem lett volna szabad kétkednie a kisasszony ártatlanságában. Ön szerette a kisasszonyt; ismerte életét. Tőlem telhetőleg mindent elköve- tek a kisasszony megmentésére.

Zombori ur nyugodtabban távozott, én pe-

dig befeteztem védőbeszédemet és siettem a fog- házba.

Szegfi Vilma a fájdalommal megörve, ki- sirt szemekkel, halothalványan tilt a rabclát- tók Mikor bemutattna néki magamat, kétségbe- es kapaskodott belém.

Uram, ártatlan vagyok és önnék ezt be- kell bizonyítani. Nem azért, mintha az engeim boldogá lenne, hanem becim aron bizonyítani ártatlanságomat. Előttém a világ, csak börtön le- het és én már émi tovább nem akarok. Csak ártatlanságomat akarom bizonyítani. Hadd lássa az a férfi, kit szerettem és kiért élttem-haltam, mily gyáva volt, hogy nem mert ártatlanságom- ban binni.

A leány zútan minden elmondott; én meg- ismertem a vád titkos rugóit, a gyöloletet és bosszút, a csodálatos leány nagy lélkét, nemcs jóságát, öntérféldozó fönségességét.

Később már kezemben tartottam a bonyo- dalmas bűnper összes száalát és még jobban megismertem a leány lélkének végtelen mélye- ségét. Okiratók, vallomások alapján, és saját ér- telmün állítottam rendelkezésemre. Belomér- telten állt egy alapos tanulmányozásba, és kétsé- gtelően fölbizonyítottam ártatlanságát, orvosi vizs- gálat nélkül is. Szegfi Vilma hallgatózt; és a titok örökre szivébe zárta, hogy kinek a bűnéért szenvedett ártatlanul.

Itt örzöm öröszótalomon a fényképet és gyak- ran emlergek bánatos arcának tündérszép vo- násain.

teszi, hogy nem fogjuk érezni az állami posta hiányát. Mutass pénteken este, leszámlolás után vette át a hivatalt.

Itt említhetj meg, hogy özv. Varga Sándorné, az üdligi postamesternek egyelőre nyugabon van, ami a felesége helyéről megígért s neki megfelelő állást is nem foglaltatja. — Parragi József kiadó szintén kilépett a helybeli postáról. Ő meg táviradi tanfolyamra Peester ment.

Tízötletök farsangi estéje. Mint már egyházen említettük, a helybeli tízólió tesztű és múködő kara febr. hó 1-én táncmulatságot rendez. Belépő díj személyenként 2 kor, család-jegy 4 korona lesz. Felülvezetéseket köszönettel fogadják.

— **Közülítés.** A helybeli Polg. Olvasókör ma délután 5 órakor tartja évi rendező közgyűlést.

— **Újítás egy lapnál.** Praktikus újítást vezetett meg nekünk egyik legregibb hetilapja, a Nyagyánizán megjelenő „Zalai Közlöny”. Ugyan is mint velünk körülbelül tizenöt évvel, ezután nem szombaton deután, hanem hétfőn déleán jelenik meg, amivel lefelebb teszi előfizetőinek, hogy a megyében szombaton és vasárnap történő nevezéseket eseményeként más napszám, frissen olvashatják. Újítóink lapjainkat az ügyes eszméert és kíváncsi, hogy a megye közönségét az eddiginél még hathatósabban támogatásban részesítsék.

Szilágyi szinagagatók Nyagyánizánra akarnak menni. Mint bezzártuk értesítenk, kedves ismerősiük, Szilágyi Dező szinagagató körvényét adták be Nyagyánizán rendőrfőkapitányához, melyben engedélyt kér ahhoz, hogy a két hónapokban néhány hétig Nyagyánizán jászahason társulával, Nyagyánizán idáig mind előrendű társulával jászaitak, mint pl. Kövessy, Bihar, Szalay, — ezért nem igen merjük hinni, hogy Szilágyi terve sikerüljön, bár Festicsh Andor graf, a vidéki szinészt főfelügyelője kedvező ajánlólevelet adott ki róla a kamizsaaknak.

A helybeli népbiána. A megyés püspök a halálozás folytán megveszédett és gróf Zichy Ágost kegyurasága alatt álló helybeli népbiána-javulástájan febrúár hó 13-iki határozóval pályázatot hirdét.

Vasár. Városunkban a legközelebbi országvas vasár január 25-én, szombaton lesz.

Építomunkások bálja. Az alsólendvai építomunkások e hó 18-án a Korona nagytermében — egyesületi könyvtár-alapjuk javára — jótékonyúlcu nagy táncmulatságot rendeznek. Kezdete este 8 órakor. Belépő-díj személyenként 80 fillér, család-jegy 1 kor. 20 fillér. Felülvezetéseket köszönettel fogadják és hírlapjag nyugtaznak. — Ejtőkor három amerikai előadást mutat be a rendezőség.

Szópírjok az aszfaltot. A város ellátjárósága egy rendeletet tett közzé, melyben szigorúan megtagyja a lakóknak, hogy házuk előtt a gyalogjárót tartásig tisztán és ha a szükség megkívánja, hirtések be fűtészporral, hamuval vagy homokkal. Nem tudjuk eléggé méltányolni a városnak eme intézkedését, ha elgondoljuk, mennyi bajnak, veszedelemnek vehetjük elejét azáltal, hogyha a házuk eléjét tisztán tartjuk. — Képzéljük csak el: a hó ott marad az aszfaltban, ha a hó nem távolítjuk, aztán megfagy, és nekünk selyesedik. Ezért íntjük a lakosságot, hogy tartsa be az utcai átjárókra a hirtésséggel pedig kérjük, hogy az utcai átjárókra a hirtésséggel gondot fordítson. Mert azokat is kell ám tisztogatni!

Mulatság. A pákai Polgári Olvasókör f. hó 25-én saját könyvtára javára Breier Gyula nagyvendéglőjében zárkórú táncmulatságot rendez. Kezdete este 8 órakor. Belépő-díj: család-jegy 2 kor, személyjegy 1 kor. Felülvezetéseket köszönettel fogadják és hírlapjag nyugtaznak.

Rudolf törőrökösztől. Tipikus, rószalkú, deves atyafi bolyong házi-ról-háza a város megye nagyobb városainak utcáiban. Kezében öles, parazon görbített vándorbotot lögzt és a hova besompolyog, mindenütt kíváncsi és esodálkozó arcok fogadják s valami nélkül dehogy engednek tova menni, mindenki nyujt neki pár fillert. A borozás, de jóképű ismeretlen ugyanis mindenütt, bárhol megjelen, naiv titkölöző arcot öltve, esodás tarha krónikával emlelti, hogy ott mind Rudolfjón jön, megundni a népekől, hogy csakugyan eszükbe van-e meg az ő boldogító,

kedvelt Rudolf törőrökösztől. És nem kis megpeleítésére a figyelmes, sáhajózó halgatóknak, előtörözés erénydi gunyaja belső zsebéből valami zöldsé árnyalatu kopított bronzmetálat s redőkhöz vont szemölőddel sugja, hogy ezt és drágaságot az ő kedves atyjától, Rudolftól kapta. Tavóztakor visszaszól meg, hogy: Nemokóra, ha bővizű feltétto korraljag, visszatér majd érdemlyi pusztán tartózkodó arálhoz, s akkor azután a magyar hazában minden jóra fordul, csak addig várjanak meg! Aztán mohos kalapját megbillenti s tova bolyag.

— **Magyarország kulturkép.** A „Hír” c. fővárosi napilap írja:

„Muravid muraközi községben kiálvételben van a kultúra faklyattatja a fizetését, amire azok természetesen azzal válaszólnak, hogy nem tanulnak tovább. A hirtéleten eset előzvénye az, hogy a románok kitalizások meg és meg anyagi ereje az iskola fenntartása, s nem tud megfizetni a harminc percent iskolai pótdíjat, lemondott iskolafenntartási jogáról. Ezt amik idején be je jelentette a megyének, és az egyházi hatóságának. A községi előjáróság küldetéséig kért gróf Apponyi Albert kultuszminisztert az iskola állományátására. A kérelmet annak jószabb, mint Mravidvid hirtésséggel-onkét idegen ajku tankötelek van, akik iskola hirtésséggel magyarul soltan tanulnak meg. Bár hgy áll a helyzet, ez ideig nem történt semmiféle intézkedés: a tanítókat fizeteli pedig sem a felekezet, sem a község nem tudja. Eltekintve attól a kisebb bajtól, hogy a két szerencsétlen tanító télviz idején családostul, kenyérr nélkül maradt, a háromszázhuszonné nemzetiségi tanuló a magyarság számára elveszett. — Vajon továbbra is összetelt kezekkel nézi-e a dolgot a kultuszminiszter?”

Kiállítás Keszthelyen. — Keszthelyen tudvalegőleg a jövő évben nagyobbszámú kiállítást akarnak rendezni, melyt a balatoni vasút megnyitására terveznek. Amint most értesülünk, Kóssuth Ferenc kereseleméi és Darányi Ignác földművelésügyi miniszterek közel százezer korona hozzájárulással helyezték kiállításba a kiállítás céljára.

Lassan hajts! Egy körülménye hívjuk fel az előfizetők figyelmét. Arra ugyanis, hogy a bérköcsök az a csúfú uton általán szerszámosságal hajtanak, hogy a közlekedés különböző sötét este — valóságilag életvesztés. Ha egyik-másik kocsis cikéskis valahol és attól fel, hogy előbb bejön a vonat, mint ő kier az állomásra: lovali közé váz, megeresztli a kantart, azután — gyű! Elég gyakran lámpa sincs a kocsi-ban, amihéz meg ha hozzá vesszük, hogy az ut is teljesen sötét, önkéntelen is elbámulunk, hogy eddig még nem történt szerencsétlenség.

— **Itt a farsang.** A kalendárium szerint még csak hetedikén, de tényleg már Silveszter-kerk kezdődött a farsang Csárdás a hajpala, csárdás de alkonya, azaz alátó-dala ennek a cifra-sallalagos jóvevénynek. Kivirradt a mindenkit érdeklő házasságkötések nótás szerzője. Megkezdődnek a privát-klubok szalonjaiban és a bogár-hátú kis hajpálókban, szóval általában azok a legendás terekek, hogy egyik meg egy! Vessen számot az, aki meg akar esni, mint hallgató a néz, meg részt vesz az ily mámkonferencián. Ez valami mulatságos. Itt a kibicéz az elsőség, ha halott valami!

De a fő most csak az, hogy mulatság, táncmulaj a kivilágóság... azonban a gyéplét el ne ejtsük! Mert azt mondja valami pápaszem-francia professor, hogy a hosszú célt rugója a vig hantulat, tengelye pedig a vigvát-zat: vagyis ha a 101-ig szól is a nótá, azért mi csak daloljunk, hogy ne daloljanak rólunk! Fő a mértékleteség szigorú betartása mindenben.

Nyagban tanácsokoznak már a vigálm! Bizottságok s szereszték minden esodálgozós kis háza beszél a kecses megyéből: bátra, szinora, házimulatságra, meg sok egyéb minden jóra invitál. A papa pejt nagyot néz, mert hát — minek is kerültségem — az a kis fekete eszrény megszólal — csak a papák hallják — a papa pedig megéri és minden de minden rendben lesz.

Most lépünk be a táncterembe, hol éppen húzzák a talpálva való Alsólendva. S nézzünk körül — úgy csendesen — és ime boldogan látjuk, hogy mely fesztelen jó kedvelé felt aranyjúságunk. De meg inkább örömrünk szolgál az a látomány, hogy mely osztallan barátságos és

szereettel töltő jó kedvét — még a nemrég mult evezéren szétlázó emberfarsang — együtt mindnyájunkkal, közösen egyetertve.

Ezt az évődösségek egyetértést igazán nem magasztalhatjuk eléggé. Kell is az egyetértés, oszterlázás mindenben és mindenütt — bajban és jóban egyaránt — hogy mielőbb idővölzhessék a társadalom újulészetésének megváltó hajnalát!

Igen, azonban ne feledjük, hogy meg a báli-terem balzsamos mámorában onfelede hallgajjuk a hegedű szivező szó akkorról, kint pedig a fagyos szél északból és nyugat konyhából a dermesztő télt fergeteg sírja a boldogulaton hirtéltalanok és beteges árva szivetszebbő fájdalmait. Gondoljunk a szülőiködőre.

Szó a nótá, itt a mulatságok ideje: a bőkezt farsang!

— **Egyes kiemelttel fráterök,** kiket egyhébbé névtelen levélkörnek nevezünk, meg mindig öltözték szennyes nyelvéket. Hazug hírlalmányakál betokoladnak a tisztességes lányos háza szentelvénye, hogy ott a békal egyszer és mindenkorra megbontsák. A másik oldalon pedig becselten rágalmatok terjesztésük becsületlen emberölés. A szegény meg meghurcolt ember nem tud, nem mer, nem akar meg a szertyes fráternek van anyi eszé, hogy vakondok módra megálpul a sötétben. — Csakis úgy védekezhettek ezen pszikológó hirték ellen, ha nem adnak nekik igazt, aki megvan gyözödvé valami felől s hazat beszél, az ki mer állani a síkra; de aki minden erkölcsi- és tisztesség-érzet nélkül a csatornák piszkából öltöget nyelvet és gyváon elrejtözik, az sunyi gazember, becselten fráter, aki kutakörbácsót érdemel.

— **Köszönetnyilvánítás.** Mindazon jóbarátaink és ismerőseinknek, kik szerettel nem elhunytá és temetésé alkalomával vagy fájalmulakban résztvételük osztomi igyekezték, ezen az uton mondok ószinte köszönetet.

Alsólendva, 1908 január 7-én.

Hajmasy Ferenc.

— **Balatontörvénycsalás.** Aláírt mozgalom indult meg egy részvényfarsangok alapítására, mely a Bencés-tanítóról tájfadónál képezo balatontörvénycsalás. A részvények nem a modern kor igényének megfelelően rendezte be. A törvén egy kedvezőtlen fogadják az érdeket telek, váleli mint a főváros nevés orvosai és penzügyi körök is. A mozgalom ellen állanak gróf Esterházy Ferenc, Schwartzert Ottó és Kéty Károly orvostanórok, Kantz Gyula, dr. Palotay Ferenc veszprémi nagyprepost és mások.

A gazdák ügye. A földművelésügyi miniszter takarýmánygy miatt a közigazgatási bizottságok utján összerajta, hogy kinek hol van eladó takarýmánya, milyen és mennyi. Ezt a kimutatást most a miniszter megkérte Zalavármegy alispánjához, aki intézkedett, hogy a jószág-tartó gazdák az olcsó takarýmányról szóló kimutatást úgy az alispán hivatalában, mint a járási főszékábiraknál megtekintthessék.

A bieska. Nincsen hét, hogy egy-két szökőfélszóról hirt ne kellene adnunk. Hol itt, hol ott szerepel a bieska, a bieska, amely már anyai szép életnek vágta el a fonalt! Legutóbb Hosszvaluban villant meg a kés Mörce (Buri) Kálmán kezében. Összeesvezt egy társával, névleg Garai Mihály szabóalkosi lakossal, miközben — hogy nyagbók tekintélyt szerezzen magának társa előtt — kést rántott és azzal több helyen súlyosan megszurta Garait. Aztal pedig, mint aki jól végezte dolgát, ott hagyta a vérző embert az utca közepén. — Garai sebéit dr. Brinner orvos bejelentte, Mörce pedig a helybeli csendőrségben fejjelentette.

— **Tolvaj családéján.** Gerencsér Anna alsó-utcai esodélényéni meglátogatta egyik kollégájá, Bedó Veronika helybeli leány. Gerencsér Anna beszüntetés közben felnyitotta a ládáját, valamit kivett belőle, aztán a kulcsot az egyba, a vankos alá rejtette. Később kiment a konyhából, amely időt a jeles vendég arra használtá fel, hogy előtörözteszt a vankos alá a kulcsokat, majd pedig felnyitotta a ládát és onnan többféle ruhaneműt kiloptot. Azután vissza bezárta a ládát, a vankos alá helyezte a kulcsot és becsodott a kapufélénak. Kévséssé utalt s legolpott Gerencsér Anna felnyitotta a ládát s legnagyobb meglepetésére több tárgy hiányzott onnan. Rogtán a vendég jutott az észbe, akt be is panaszt a csendőrségen. — Bedó Veronika beismerte a lopást.

Ha a favágó — poeta. Siczó Ádám danfai lakos polgári foglalkozására nézve favágó ugyan, de ő úgy tapasztalta, hogy erős költői tehetség van benne. Ezért ha szeret leírni, ha helyett verset — faragott és azt szavalta a faluban utcahosszat. A napokban nagy bánat érthette érzékeny költői lélekét, mert elkeseredett állapotban bement a kocsnába s ott oly bánatos verset kezdett szavalni, hogy a bentlőkönök a szíve csáknem explodált! A kevesbe költői erőlködés kocsnában azonban nem nagyon gyönyörködött a poemákban és hangos vendéget kidobta. Ezt a szegényt azonban nem viselhette el Siczó uram költői hétévl dagadó kebele, miért is ki-düllesztve mellet, nagy búszkén perlekedni kezdett, végre pedig fokozta kezdte emlegetni, de mégis ő húzta a rövidbebet, mert a vendéglős néhány vendége segítségével úgy elérte, hogy bizony hónapokra befagyott Szczó Ádám költői vénája. Be is panszolta az utlegelőjét — késéves versekben.

Rémés szerencsétlenség. Jakics Dániel székely kocsári esküdt az erdőre ment fát venni. Mikor dőlően falatozott, hozzámeg Nagy Ferenc közbirtokosja; erdőre s panszkodott neki, hogy elromlott a puska. Jakós erre azt mondta, hogy ő nála van vélelően egy tizenhatos golyót tartalmazó patron, majd megpróbálja ő a puskát. Erre a fegyvert megtöltötte, és célba vett egy vastag tölgyt. Eppen abban a pillanatban tűnt fel az erdő utján Cimondor István földműves. A golyó nem talált a fába, irányt tévesztett s a szegény Cimondor ágékába furódott. A szerencsétlen ember másnap iszonyú kínok között meghalt.

Fiatal tolvajok. Trájbér Mihály hosszú-falusi lakos panszolt tett a csendőrségnek, hogy ismeretlen tettesek bekerített kertjébe több szép fenyőt elemelték. A megindult nyomozás során kiderült, hogy a fákat Göncz Pál 9 éves és Horváth István 11 éves ottani fiúk vágták ki és lopták el, kik közül utóbbi beismerte tettet, meg előbbi semmit sem akar tudni a dolgról. De ellene vall egy pajtása, aki látta, hogy egyik nap Göncz 2 drb. fenyőtájt elvitt az említett helyről.

Szerkesztői üzenetek.

Csakortnya. A cikk elkészve érte ide; a legközelebb számban jön.

Kanizsai. Hagyon nekünk békét. Először írni tanuljon meg, aztán tartat-írni.

700 1907. végreh. sz.

Árverési hirdmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy alsólendvai kir. járásbíróságunk 1907. évi V. 778. I. számú végzése következtében dr. Politzér Izidor ügyvéd mint néhai Horváth Mihály örökesei részére kirendelt ügygondnokja javára Spilák Mária ellen 900 K. s jár. erejéig 1907. dec. 4-én fogatottostott kieligézési végrehajtás után le- és felülírtoglalt és 1127 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: szarvasmarhák, sertések, gazdasági eszközök, szena, szalma, kukorica és épületfák nyilvános árverésen eladandak.

Mely árverésnek az alsólendvai kir. járásbíróság 1907. évi V. 778.2. számú végzése folyóan 900 kor. tőkekövetelés, ennek 1907. évi júl. 14. napjától járó 5° kamatai, eddig összesen 52 K. 40 fill.-ben bíróság már megállapított költségek erejéig Bratconon alperesek lakásán leendő megtartására

1908. január 18. napján d. e. 10. óráig

határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozóknak ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénztítés mellett, a legtöbbbet igényelő, szükség esetén becsárón alul is el fognak adni.

Amennyiben az elárverezőzdő ingóságokat mások is le- és felülírtoglalták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen érvekről az 1881. évi LX. t.-c. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Alsólendván, 1908. január 2-án.

Andróseecz, bír. végrehajtó.

Ajánlható czégek

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.)

ARNSTEIN BÉNO fűszer-, festők., esemesg., fizet-, vetemény-magvak, ugyszinten norimberg., üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, építőfa- és szénraktár.

ZOMBORI MIHÁLY higiénikusan berendezett fodrász-terme a Fő-utcalán (Tivadar-fel. útj. ház.)

BLAU SANDOR vasúti vendéglője az állomás mellett. Kifőző konyha, jó borok, frissen expált sór.

WOITMAN BÉNO rőfös- és divatruka-kereskedése. Nagy raktár halottai és temetőszobák kellekében.

FARAGO ISTVÁN borhely- és fodrász.

HORVÁTH LAJOS borhely. Illatszerek raktára.

BECK MIKSA sütődeje.

BADER HERMAN cipész. Nagy raktár kész férfi- és női cipőkben.

ASCHERL JOZSEF építész, építési vállalkozó. Elvált építési tervek készítésével, mondmenet-ir. építkezést, valamint szakvélemény adását. Tanulmányait elsősorú fővárosi építésznek szerezte.

SCHWARZ KAROLY bőrkészkedő és szikviz gyáros.

REICHENFELD SÁNDOR meszaros és bőrkész-tulajdonos.

TORÓK SANDOR cipész és bőrkészkedő.

MAYER ÖDÖN grás és okoszevs. Nagy raktár china-üzlet árúban.

POLLAK LAZAR nagykereskedő. Dohány-szivar nagy-árúda.

HEGEDÜS ISTVÁN eszmadia.

FERENCZY JOZSEF vendéglős.

WOLFSOHN HENRIK központi kavcs.

ÖZ. TUSKE FERENCÉ vendéglős.

MANDELBAUM MÖR rőfös és divatruka-kereskedő. NEUBAUER ANDRÁS „Korona” nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

Ide! Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT kereskedésben kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó. — Kész férfi- és gyermekruhák gyári raktára.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz- és cement-raktára és cement-árú készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

MUHR LAJOS vendéglője a „Gispók-hez” Hosszúfaluban.

WEISZENSTERN FÉLŐP vendéglős Turisnehán. MOSONYI SÁNDOR vegyeskereskedő Reszneken.

GEREGCSY GYÖRGY teglamester Zalaegerszeg (városi taglagyar.) A legjobb minőségű fűved-escerep bármikor rendelhető nála.

HALASZ FERENC vendéglős Turisnehán.

Takarmányrépa

(burgundi)

Burgonya étkezési

czelokra kapható:

Ivánics Józsefnél.

7826 1907. szám

Árverési hirdmény kivonata.

Az alsólendvai kir. bíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Molnár István végrehajtónak a jelenleg ismeretlen tartózkodású Lőcz Sándor végrehajtást szándékozta elleni 800 K. tőkekövetelés és jár. iránti ügyében az alsólendvai kir. bíróság területén levő Lőcz Sándornak

1. a baksei 478. szíjtkben $\frac{1}{4}$ l. sor 94. hrsz. alatt felvett egész ingatlanára (94. sz. ház udvarral és kerttel) 2500 kor.

2. a szatárnási 91. szíjtkben $\frac{1}{4}$ l. sor 110 hrsz. a. felvett ingatlanból való (fenyves a Szénás-völgyben) B. 12. alatti 3 27. rész jutalékára 3 kor.; 3. ebben a tükben $\frac{1}{4}$ l. sor 303. hrsz. alatt felvett ingatlanból (erdő a Birka-délelőli) való B. 12. alatti 3 27. rész jutalékára 7 kor. adóalapon ezenel megállapított kikürtési árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1908. március 2. napján d. e. 10 órakor Baksa községhezánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikürtési árban alul is eladandó kaphatók.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett ártólammal s zámitott és az 1881. évi 3333 sz. a. kelt I. M. rend. 1. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikürtölt kézhez letenni.

A kir. járásbíróság tkvi hatósága.

Alsólendván, 1907. évi december hó 22-én.

Csiszár, kir. albiró.

Koporsódíszek

nagy választékban, olcsón kaphatók

Balkányi Ernőnél Alsólendván

Alkalmi ajándékok.

Alkalmi ajándéknak legalkalmasabbak

az **ARANY- és ezüst-ékszer,** valamint **a China-ezüst dísztárgyak,**

melyek dus választékban és olcsó árak mellett kaphatók nálam.

Nagy raktár fal-, ébresztő- és zsebdórákban, arany- és ezüst-láncokban, valamint látszerészeti cikkekben. Javítást elvállalok!

MAYER ÖDÖN óras és ékszerész

Alsólendva, Főutca, Balkányi Ernő-féle házában.